

Izreka

1. Članak 3. stavak 1. Uredbe Vijeća (EU) br. 661/2008 od 8. srpnja 2008. o uvođenju konačne antidampinske pristojbe na uvoz amonijevog nitrata podrijetlom iz Rusije nakon revizije nakon isteka mjera u skladu s člankom 11. stavkom 2. i parcijalne privremene revizije u skladu s člankom 11. stavkom 3. Uredbe (EZ) br. 384/96 treba tumačiti na način da se društvo sa sjedištem u državi članici koje je kupilo amonijev nitrat podrijetlom iz Rusije preko posredničkog društva koje također ima sjedište u državi članici s ciljem njegovog uvoza u Uniju ne može smatrati prvim nezavisnim kupcem u Uniji u smislu te odredbe te stoga nema pravo na izuzeće od konačne antidampinske pristojbe koju Uredba br. 661/2008 predviđa za taj amonijev nitrat.
2. Članak 66. i članak 220. stavak 2. točku (b) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1791/2006 od 20. studenoga 2006., trebaju se tumačiti na način da im nije protivno to da carinsko tijelo provede naknadno knjiženje antidampinske pristojbe kad su, kao u okolnostima iz glavnog postupka, zahtjevi za poništavanje carinskih deklaracija podneseni zbog toga što je u njima pogrešno naznačen primatelj, a carinsko je tijelo takve deklaracije prihvatilo ili provelo provjeru nakon zaprimanja spomenutih zahtjeva.
3. Članak 66. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 1791/2006, i članak 251. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 312/2009 od 16. travnja 2009., u skladu su s temeljnim pravom na jednakost pred zakonom iz članka 20. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, u slučaju kad, u okviru zajedničke carinske tarife iz članka 28. i 31. UFEU-a, spomenute odredbe Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 1791/2006, i Uredbe br. 2454/93, kako je izmijenjena Uredbom br. 312/2009, ne dopuštaju da se pogrešna carinska deklaracija poništi na zahtjev i time dodijeli pravo na izuzeće od antidampinske pristojbe primatelju koji bi, da do te greške nije došlo, imao pravo na to izuzeće.

(¹) SL C 63, 2.3.2013.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 17. rujna 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Förvaltningsrätten i Stockholm – Švedska) – Skandia America Corporation (SAD), filial Sverige protiv Skatteverket

(Predmet C-7/13) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost — Direktiva 2006/112/EZ — PDV grupacija — Ispostavljanje internih računa za usluge koje je podružnici koja je članica PDV grupacije u državi članici izvršilo društvo majka sa sjedištem u trećoj zemlji — Oporezivi karakter izvršenih usluga)

(2014/C 421/09)

Jezik postupka: švedski

Sud koji je uputio zahtjev

Förvaltningsrätten i Stockholm

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Skandia America Corporation (SAD), filial Sverige

Tuženik: Skatteverket

Izreka

1. Članak 2. stavak 1. i članke 9. i 11. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da isporuke usluga koje je izvršila glavna poslovna jedinica s poslovnim nastanom u trećoj zemlji svojoj podružnici s poslovnim nastanom u državi članici predstavljaju oporezive transakcije kada je ta podružnica članica grupacije osoba koje se može smatrati jedinstvenim poreznim obveznikom poreza na dodanu vrijednost.

2. Članke 56., 193. i 196. Direktive 2006/112 treba tumačiti na način da je, u situaciji poput one iz predmeta u glavnom postupku gdje glavna poslovna jedinica društva koje se nalazi u trećoj zemlji izvršava isporuke uz naknadu podružnici istog društva s poslovnim nastanom u državi članici i gdje je navedena podružnica članica grupacije osoba koje se može smatrati jedinstvenim poreznim obveznikom poreza na dodanu vrijednost u toj državi članici, ta grupacija kao kupac navedenih usluga dužnik plaćanja plativog poreza na dodanu vrijednost.

(¹) SL C 55, 23.2.2013.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 2. listopada 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundesverwaltungsgericht, Njemačka) – Martin Grund protiv Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes

(Predmet C-47/13) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednička poljoprivredna politika — Zajednička pravila za programe izravne potpore — Program jedinstvenih plaćanja — Pojam, trajnog pašnjaka' — Zemljište koje se koristi za uzgoj trave ili drugoga zeljastoga krmnog bilja koje nije uključeno u plodored usjeva na poljoprivrednom gospodarstvu pet ili više godina — Zemljište koje je u tom razdoblju obrađivano i na kojem je zasijano zeljasto krmno bilje različito od onoga koje se na tom zemljištu prije proizvodilo)

(2014/C 421/10)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Martin Grund

Tuženik: Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

Izreka

Definiciju „trajnog pašnjaka” određenu u članku 2. točki (c) Uredbe Komisije (EZ) br. 1120/2009 od 29. listopada 2009. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu programa jedinstvenih plaćanja predviđenog u glavi III. Uredbe Vijeća (EZ) br. 73/2009 o utvrđivanju zajedničkih pravila za programe izravne potpore za poljoprivrednike u okviru zajedničke poljoprivredne politike i utvrđivanju određenih programa potpore za poljoprivrednike treba tumačiti u smislu da ona obuhvaća poljoprivredno zemljište koje se trenutačno i posljednjih pet ili više godina koristi za proizvodnju trave i drugoga zeljastoga krmnog bilja, no koje je u tom razdoblju obrađivano i zasijano vrstom zeljastoga krmnog bilja različitom od one koja se ondje prethodno proizvodila.

(¹) SL C 108, 13.4.2013.